Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1884. 34te Aargang.

Den 54de Halvaarskonference.

(Fortsat fra Side 71.)

Mandagen den 6te Oktober Kl. 10 om Formiddagen fortsattes Konferencen; Salmen »Great is the Lord« blev afsungen, derefter holdtes Bøn af Apostel George Teasdale; Koret sang igjen en Salme, hvorefter

Præsident George Q. Cannon oplæste Rapporterne over de forskjellige Zions Stave, Børneforeningerne, de unge Kvinders Foreninger og de kvindelige Hjælpeforeninger.

Apostel F. M. Lyman

talte derefter til Forsamlingen: Vor Konference har saa vidt været meget behagelig. Herrens Aand er bleven rigelig udgydt, og de Hellige have glædet sig meget. Æmnet, som Broder F. D. Richards omhandlede: nemlig det Ansvar, der paahviler Forældrene for at give deres Børn tilstrækkelig Undervisning, medens de ere smaa, er af den yderste Vigtighed. Hvis denne Pligt bliver forsømt, ville de forsømte Børns Synder hvile paa deres Forældre. Herren ønsker, at disse udvalgte Aander, der ere blevne tilbageholdte for at komme ned og deltage i at fremme Herrens Værk, skulle retteligen forberedes for de store Pligter, der foreligger dem i Forbindelse dermed. Verdens Religionslærere kjende Vigtigheden af at bøje den aandelige Kvist, medens den er ung og spæd, og følgelig oprette de deres Skoler og Missioner her for at vinde vore Børn fra deres Fædres Religion. Satan ønsker, at de saaledes skulde lokkes fra Sandheden, at han maa formere den Trediedel af Guds Sønner, som han førte i Oprør i Himlen. Der er andre Missioner og Missionærer foruden disse, som allerede ere hentydede til. Der synes at være Statsembedsmænd med Missioner, eller de forestille sig at have dem. Deres Formaal er at vende de Hellige bort fra det, som Herren har oprettet. De ere lige saa meget Missionærer paa deres Vis, som Ældsterne, der gaa ud blandt Nationerne for at forkynde Evangeliet, ere i deres Foretagende. Efterdi vi ere blevne Frelsens Plan anbetroede, burde vi være fast grundfæstede i Sandheden. Om de Hellige vare et slet Folk, vilde det ikke have været nødvendigt for os at udgive store Pengesummer for at samles til dette Land, da der gives Lejligheder nok i de Lande, hvorfra vi ere

komme, for Udøvelsen af det Fordærvelige. Vi ere befalede af Herren — og det er en af Evangeliets Fordringer — at døbe ved Neddyppelse til Syndsforladelse dem, der tro det Budskab, vi bære, og som omvende sig. Det vilde være lige saa konsekvent at hindre os i at udføre denne Ordinance som nogen anden henhørende til vor Trosbekjendelse. Dog gjøres der Forsøg paa at forhindre os i Udøvelsen af vore religiøse Pligter. Vore Kirkelove ere strænge med Hensyn til Moraliteten. Overtrædelse af det sjette Bud paadrager deres Udelukkelse fra Samfundet, som begaa denne Forbrydelse, hvilken anses af de Hellige som næst til Mord. Beskyldningen mod de Hellige for Lastefuldhed er aldeles uden Grund. Taleren bar et stærkt Vidnesbyrd om vor Kirkes guddommelige Troværdighed.

Apostel George Teasdale

var den næste Taler. Han sagde: Jeg kan bære mit Vidnesbyrd, at Gud har talet fra Himlen, og udsendt Apostler for at prædike Evangeliet og advare Folket om Herrens store Straffedomme og tillige bemyndige Andre dertil. Herren opfylder sine forudfattede Beslutninger, og Evangeliet bliver forkyndt til et Vidnesbyrd før Herrens anden Tilkommelse. Mænd have ikke selv paataget sig denne Myndighed; den er bleven dem given i Følge den Almægtiges Befaling. Om det var nødvendigt, at Kristus blev udsendt af Gud, er det ligeledes nødvendigt, at Enhver, som administrerer i Ting, der høre Gud til, ogsaa skal bemyndiges af ham. Det Ansvar, der er forbundet med dette Budskab, er saare stort, og Mænd søge ganske naturligt at undgaa det. Joseph Smith saa i et Syn Faderen og Sønnen, og det blev tilkjendegivet, at Myndighed fra Himlen skulde gives Menneskene. Saaledes kunde Profeten sige, at han vidste Gud levede, fordi han havde set ham. Himmelske Sendebud viste sig senere for Joseph Smith og belærte ham, og han modtog og udgav Beretningen om Amerikas oprindelige Beboere, hvilken var en troværdig Bog, skreven ved Inspiration. Joseph Smith modtog ligeledes det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, og det melchisedekske Præstedømme af Peter, Jakob og Johannes. Det var nødvendigt at gjengive denne Myndighed og dette Præstedømme, eftersom det blev i fordums Tid udryddet af Jorden, og de, som holdt det, bleve dræbte paa Grund af deres Vidnesbyrd om Forløseren. Evangeliets Forkyndelse og de Troendes Indsamling i denne Husholdning er bleven udført af Herren, formedelst hans Myndighed, som han har sendt til Jorden. Nogle, der foregive at være Hellige, have saa nær glemt deres hellige Pligter mod deres Børn, at de for at faa dem oplærte overlade dem til Saadannes ømme Omsorg, som ere fjendtlig stemte mod Guds Rige. Han bad, at Guds Velsignelse maatte hvile paa Folket, og sluttede med at sige, at de, som ere uværdige, skulde ikke tilades at indgaa paa hellige Steder og fungere for de Døde.

Efter at Koret havde sunget »Great is the Lord«, sluttedes Mødet med Bøn af Apostel John W. Taylor til Kl. 2 Eftermiddag.

Kl. 2 Eftermiddag

begyndtes Forsamlingen med Sangen »Earth with her ten thousand flowers«, og efter Bøn af Apostel Heber J. Grant blev Sangen »Arise! arise! with joy survey« afsungen.

Præsident George Q. Cannon oplæste en Rapport over Bidrag til Manti Templet.

En Rapport fra Revisorerne om

Kuratorens Regnskab blev fremlagt, antaget og henlagt for Opbevaring.

En Del Missionærer kaldtes til Missioner i forskjellige Lande.

Præsident John Taylor talte til Forsamlingen og holdt en udførlig og omfattende Tale, og behandlede samme Æmne som i sin Tale i Præstedømmets Møde Aftenen forud. Han dvælede paa den Allerhøjestes Hensigter og Øjemed med Jordens og Menneskeslægtens Forløsning. De Tanker og Principer, han fremlagde, vare af en ophøjet Karakter. Den sidste Del af hans Tale indeholdt en omstændelig Beskrivelse om Kristi Kirkes Orden og Organisation, samt de Pligter, Rettigheder og Privilegier, der henhøre til Præstedømmet, hvis Handlinger maa stemme overens med Retfærdighedens Principer; thi ellers vil Herren drage sig bort fra dem, og de, der afvige fra Retfærdighedens Vej, ville miste deres Magt og Myndighed. Han talte ogsaa om andre yderst vigtige Æmner.

Forsamlingen forenede sig med Koret i at synge Salmen: »The spirit of God like a fire is burning.«

Mødet sluttedes med Bøn af Ældste L. John Nuttall.

Tirsdag Morgen Kl. 10 fortsattes Mødet begyndende med at synge: »O say what is truth!« og efter at Præsident John D. T. Mc Allister havde holdt Bøn, sang Koret Salmen: »Praise to the man, who communed with Jehovah.«

Præsident George Q. Cannon oplæste derpaa flere Navne paa Missionærer, kaldte til Missioner, og Forslaget om at opholde disse Brødre som Missionærer vedtoges enstemmigt. Der blev saaledes i Alt 84 Missionærer kaldte til de forskjellige Missioner i Storbritannien, Skandinavien, Tyskland og Svejts, de forenede Stater i Nord-Amerika, Australien, Sandwich-Øerne, Mexiko og Hindostan.

Præsident John Taylor talte dernæst til Forsamlingen om de Beskyldninger, der gjøres mod de Sidste Dages Hellige af deres Bagtalere, nemlig at de Hellige ere umoralske og lastefulde. Han sagde, han vilde ikke omtale vore Anklageres Forbrydelser, om det ikke var i vort eget Forsvar, men de havde selv gjort det nødvendigt, at man blotter dem. Efter Præsident Taylors Opfordring læste Præsident George Q. Cannon Utahs kriminelle Statistik efter de officielle Beretninger, hvoraf det fremgik, at mere end ti Gange saa mange Forbrydelser begaaes i dette Territorium af Ikkemormoner som af Folk, der bekjende sig at være Mormoner. Han dvælede en Tid paa vore Fjenders Ondskab og Troløshed og de Planer, som disse Rænkesmede lægge imod de Sidste Dages Hellige. Han sagde, at mange hæderlige Folk udenfor vor Kirke foragtede disse uforskammede Handlinger lige saa meget, som vi gjøre.

[Præsident Cannon læste efter Talerens Forlangende statistiske Beretninger udgivne af berømte Autoriteter i Østen, hvilke fremviste den skrækkelige umoralske Tilstand der eksisterer blandt Folket i de østlige Stater.]

Præsident Taylor fortsatte igjen sin Tale og sagde, at disse Folk, som beskrives i de oplæste Beretninger, ere dem, der grues saa meget over den umoralske Stilling i Utah, og fra dem komme disse, som vilde være vore Reformatorer. Det glædede ham, at der fandtes Mænd, rede til at fordømme saadanne afskyelige Handlinger. Han havde et dobbelt Øjemed i at faa disse Beretninger angaaende Barnemord og andre Forbrydelser læste. Det ene var at fremvise deres sande

Karakter, som begaa disse Forbrydelser, og den anden at advare de Hellige mod den Slags Personer, af hvilke nogle gjøre Forsøg paa at indsnige sig i de Helliges Selskab og Huse. Saadanne Personer kunde ikke faa Plads blandt de Hellige, og ej heller kunde de paa nogen Betingelse tillades at nyde Evangeliets Privilegier. Han advarede Kirkens Embedsmænd mod at give Anbefalingsbreve til Horkarle, Mordere eller Mænd og Kvinder, som ere skyldige i de unaturlige Forbrydelser, som vare beskrevne i de læste Uddrag. Han sagde, at de, som vare skyldige i saadanne Handlinger, skulde udelukkes af Kirken, og forlangte, at Alle, som vare af samme Mening desangaaende, skulde sige ja. Forsamlingen svarede et saa kraftigt „Ja", at det syntes næsten at ryste Bygningen.

Derpaa forlod han dette Æmne og omhandlede de Helliges verdslige Affærer. I Forbindelse hermed gav han en interessant Skildring af de Helliges Erfaringer i det Forbigangne. Der havde i den senere Tid været følt et Tryk i Pengeaffærer, og der var ikke bleven saa mange nye Bygninger opførte i den senere Tid som forhen. Han gav en Beretning om en Tur, han i Forening med sine nærmeste Medarbejdere af Præstedømmet havde taget til den Del af Landet, som kaldes Bannock og Oneida Stave, hvor Landet er godt, Hjælpekilderne rigelige, og nye Stæder opbygges. Der behøves flere Folk til at hjælpe med at opbygge disse Dele af Landet, og i Syden forholder det sig ligeledes. Det er ønskeligt, at de, som ere uden Beskjæftigelse, ville gaa til disse Steder, hvor der er Plads nok. Der er Plads og Lejlighed nok for alle Slags Haandværkere, især for Bygningsarbejdere, saa vel som andre Forretningsmænd, i Bannock og andre paa vore Grændser beliggende Stave; de, som i de ældre Dele af Landet ikke have Arbejde, skulde gaa til de Steder, som ere mindre befolkede. Taleren havde raadet Folk i de nye Settlementer at bygge deres Huse efter en passende og fornuftig Plan, at behagelige Hjem maa blive opførte. De, som ønske at følge disse Raad, at gaa til de nye Steder, skulde henvende sig til Biskop Preston, saa at Maaden, hvorpaa de kunde rejse derhen, maatte bestemmes.

Som Svar paa nogle af Præsident Taylors Spørgsmaal til Præs. Richs af Bannock og Præs. Hendricks af Oneida Stave, om de kunde give Arbejde til en Del Nybyggere, som ere bekjendte med de forskjellige Fag, sagde de ja.

Det næste Æmne, som blev berørt, var Brugsforeningen Z. C. M. I, som blev etableret i den Hensigt at fremme Co-operation i Handel og Manufaktur. Den er i en god og trivelig Forfatning, uagtet det Tryk, som nu saa almindeligt føles. Der findes ikke en bedre eller paalideligere Forretning i dette Territorium. Der er mange Handelshuse tilhørende Mormoner og Ikkemormoner i Salt Lake City, men Z. C. M. I. gjør mere med Hensyn til Hjemme-Industri, end alle de andre tilsammen. Taleren læste derpaa en kortfattet Beretning, om hvad denne Anstalt havde gjort i denne Retning. Han sagde endvidere, at det var bleven saaledes ordnet, at den vilde indbefatte Forretningen at forfærdige Klæder, og for at fremme denne Industrigren var den kommen overens med Provo Klædefabrik om at kjøbe alt det Klæde, denne fabrikerer.

I samme Forbindelse med Hjemme-Industri havde Deseret News Kompaniet bygget en Papirsfabrik, som er i Stand til at fabrikere alt det Papir af de forskjellige Kvaliteter, som bruges i dette Territorium, og i det Hele taget

var der gjort en god Fremgang. Handelskollegiet skulde komme i Rørelse og fremhjælpe disse Industrier, at vi maatte efterhaanden blive uafhængige af Andre.

Præsident Taylor beklagede den Sløvhed, som var bleven vist af Mange, der skyldte Penge til »The Perpetual Emigration Fund«. For fire Aar siden blev 800,000 Dollars af de Penge, der skyldtes dette Fond, eftergiven dem, der vare det skyldige. Omtrent det samme Beløb resterede paa Bøgerne, og siden den Tid er kun 25,000 Dollars af Gjælden bleven betalt. Dette var beklageligt og om Herrens Lov blev anvendt paa dem, som havde været saa uefterrettelige med Hensyn til at betale deres Gjæld, og som saaledes havde berøvet de Fattige deres Rettigheder, vilde nogle af dem blive udelukte af Kirken.

Apostel Heber J. Grant haabede, han maatte nyde en Del af den samme Aand, som havde inspireret Talerne under Konferencen. Han forstod vel, at der for at efterleve vor Religion udfordredes en stadig Anstrængelse fra vor Side. I Korthed, vor hele Religion er at leve et retskaffent Levnet. Mange tro, at om de blot kunne have sit Navn i Kirken, saa leve de deres Religion. Det Fejlagtige i den Ide, at Tro alene uden Gjerninger var nok, blev berørt i Korthed, og Taleren erklærede, det var hans Tro, at Ingen, som ikke gjør Noget for at opbygge Guds Huse, har Rettighed til at indgaa i dem og deltage i de Velsignelser og Privilegier, som erholdes der. Med Hensyn til vor Stilling i Verden sagde han: ærlige og oprigtige Mennesker som dog ikke ere af vor Troesbekjendelse, anerkjende de Helliges Fortjenester og hæderlige Handlemaade, medens det kun er af dem, som ikke selv ere dadelfrie, at falske Beskyldninger ere udspredte om os. Han beklagede den tiltagende Tilbøjelighed hos de Hellige til at sætte sig i Gjæld, og han raadede Landmænd at bruge mere Visdom i Indkjøbet af Maskiner, og Folket i Almindelighed at bruge en mere forretningsmæssig Metode i Pengeaffærer. Der var bleven Lærdomme nok givne i denne Konference for at gjøre de Hellige i Stand til at forbedre deres forrige Vandel meget, om de vilde efterkomme dem, og hans Bøn var, at de Hellige maatte være i Stand dertil.

Apostel John W. Taylor erindrede ved at høre Præsident Taylors Bemærkninger Frelserens Formaning til dem, som kunde tyde Himmelens Tegn, men vare ikke i Stand til at kjende Tidernes Tegn. Johannes, Aabenbareren, blev inspireret til at udraabe de Straffedomme, der vilde komme paa Jorden, og det var for at undgaa disse, og for at opfylde mange andre Forudsigelser af de gamle Profeter, at de Hellige vare blevne samlede ud af alle Nationer. Han bad at, efterdi vi nu ere indsamlede her, vor største Attraa maatte være at forblive trofaste, og at vi maatte benytte al vor Styrke til at grundfæste og opbygge Guds Rige paa Jorden.

Konferencen sluttedes derpaa til April 1885 med at Koret sang: »Where the voice of friendship's heard« og Taksigelse af Patriarken John Smith.

John Nicholson,
Konferencens Skriver.

Uddrag af Korrespondance.

President M. Christophersen, skriver fra Christiania den 5te December:

„Jeg kom i Gaar tilbage fra et Besøg til Drammen og Arendals Grene. Efterat have overværet Søndagsskolen og 4 Forsamlinger i Drammen samt besøgt de fleste Hellige i deres Huse, rejste jeg i Forening med Broder Thoresen til Arendals Gren. Vi havde til Hensigt at holde en større Forsamling i Skien, og bleve heller ikke skuffede i vore Forhaabninger. En ung Broder, en Kjøbmand, som er højt respekteret og afholdt af Folk der, lejede en Sal og averterede i to af Byens Aviser, at to Missionærer fra Utah vilde holde Forsamling der; som Følge deraf blev Salen paa den bestemte Tid fyldt med Tilhørere, der lyttede til os med Opmærksomhed i over 2 Timer; de spurgte, naar vi skulde komme igjen. Der var dog En, som ikke var tilfreds med vort Besøg: han sagde til os, at det var bedst for os at forlade Byen saa snart som muligt, for vi havde ikke bragt en god Aand over ham. Broder Thoresen svarede, at naar vi bleve færdige, skulde vi nok gaa. Han var nemlig en Colportør, der solgte religiøse Skrifter der i Byen, og da han saa, hvor begjærlige Folk vare efter at kjøbe vore Skrifter, var det ikke saa underligt, at en daarlig Aand kom over ham. Vi solgte alle de Skrifter, vi havde bragt med os, og kunde have solgt mange flere. Det skal nu være henimod tredive Aar, siden der var afholdt en saa stor Forsamling i Skien, og vi agte at smede medens Jærnet er varmt. Broder Andersen vil maaske gaa der om en Uges Tid for at holde Forsamling. Omtrent to Hundrede overværede Forsamlingen, og i en, vi afholdt i Langesund, var der ogsaa flere opmærksomme Fremmede tilstede. Vi holdt ogsaa en Forsamling i Laurvig. Vi besøgte Brevig, som en Gang var Hovedsædet for den norske Konference, men hvor nu kun to Brødre bo. Folket synes at betragte vor Lære eller Religion for noget ganske Nyt: eftersom en ny Generaton er opvokset, siden Herrens Tjenere lode deres Røst høre i disse Byer. Jeg er vis paa, at der er endnu mange Oprigtige her i Norge, som vilde annamme Evangeliet, om de kjendte det; men vi maa bekjendtgjøre det, og jeg ser ingen bedre Maade at gjøre det paa, end at faa et saa respektabelt Sted som muligt, for at holde Forsamling paa, og saa avertere det i Aviserne. Her i Christiania avertere vi vore Forsamlinger i Avisen om Lørdagen, og jeg troer, at vi kunne se Frugt deraf.

Vi have ladet trykke 1000 Adressekort, som vi uddele til Venner, og som Følge deraf, ere vore Forsamlinger godt besøgte. I Morgen rejser jeg til Frederiksstad og maaske til Frederikshald for at besøge Brødrene og de Hellige der. Der har været en lille Pause med Hensyn til at døbe, men naar vi begynde igjen, haabe vi at godtgjøre dette. Jeg havde næsten glemt at sige, at Redaktionen i Skien ej heller glemte os. Han skrev dog ikke Noget om vor Forsamling, men optog et Stykke om vor sidste Konference i Salt Lake City, hvilket var nok saa godt, skjønt det kun omhandlede Polygami og Enoksordenen.

De hilses tilligemed Brødrene fra os Alle.

Nyheder fra Utah.

Resultatet af Valget i Utah for Repræsentant til Kongressen staar som følger: J. T. Caine, Folkets Kandidat, fik 22,120 Stemmer og Hr. Smith, de „Liberales" Kandidat erholdt 2215.

Fra Lewis County Tennessee berettes, at Mr. Garrett har maattet flygte fra sit Hjem paa Grund af den blodtørstige Pøbels Trusler, som dræbte vore Ældste den 10de August. Mr. Garrett er ikke Mormon, men har vist sig venlig mod Brødrene, og nævnte Dag hjalp han en af Brødrene at undfly fra Morderne. James Condor, Martin Condors Fader, er ogsaa flygtet for at undgaa sine Sønners Skjæbne.

Søster Condor, hvis Sønner lede Martyrdøden i Cane Creek, Tennessee, og som selv blev saaret i Laaret er endnu i en hjælpeløs Tilstand. Hun er ikke i Stand til at bruge det saarede Lem. Saaret var af en meget alvorligere Beskaffenhed, end man antog i Førstningen. Benet var nemlig brækket, og Lægen enten med Forsæt eller af strafbar Ligegyldighed forsømte at forbinde det.

Hr. C. E. Dallin, Utahs berømte Billedhugger, har erholdt Kontrakten for at forfærdige en Statue af den amerikanske Frihedshelt Paul Revere, hvilken vil faa sin Plads paa et af Torvene i Boston, Massachusetts. Prisen paa den vil blive over 10,000 Dollars.

Et Selskab paa ni Missionærer, som nylig kom hjem fra de sydlige Stater, berette, at de havde maattet udholde megen Mishandling; men alligevel havde de glædet sig storligen i deres Arbejde. De fleste af dem havde rejst tilfods over 4000 engelske Mile.

Utahs Overret har afslaaet at lade Rudger Clawson fri paa Kaution; medens hans Sag gaar til de forenede Staters højeste Ret.

Den 6te November skete atter en Eksplosion i Salt Lake City, i det at et hundrede Tønder Krudt, tilhørende Pascoe og Farley eksploderede. Krudtet var indlagt i en Hule paa Siden af Bjærget nordenfor Byen. Det formodes at være forøvet af en Brandstifter. Med Undtagelse af det lidte Tab gjorde Eksplosionen ingen Skade. Byens Indvaanere troede, at det var Fort Douglas, som ved Artilleriskydning ærede Præsidentvalgets Udfald.

Andrew Jenson og C. A. Orlob agte fra næstkommende 1ste Januar at udgive i Salt Lake City „Utah Posten", et ugentligt Nyhedsblad i stort Folio Format, trykt paa fint, godt Papir med smukke Typer. Morgenstjernen vil udkomme maanedlig. Prisen er en Dollar om Aaret. Abonnenterne paa „Utah Posten" erholde „Morgenstjernen" gratis.

W. M. Palmer, Præsident over Missionen i de nordvestlige Stater er nylig hjemkommen med et Selskab af 57 Hellige. Han beretter, at Udsigterne for Evangeliets Fremme der ere gode. Flere ere blevne døbte der i den sidste Tid, og Folket ere mere begjærlige efter at blive bekjendt med vore Lærdomme, end det har været for mange Aar, især i Minnesota.

En Jordrystelse er bleven følt i de nordlige Dele af Utah. Den gjorde ingen Skade.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Vi indrykke det følgende Brev fra Præs. John Taylor til Præs. J. H. Smith, Liverpool, hvilket vil uden Tvivl interessere alle de Hellige.

Salt Lake City U. T. den 7de Novbr. 1884.

Deres Brev af den 21de Oktober modtog jeg i Gaar. Det glæder os at høre om Deres Velvære og Ældsternes nidkjære Arbejde. Forinden Deres Skrivelse naaede os, vare vi ved Telegram blevne underrettede om, at det sidste Emigrationsselskab delte sig og afrejste med to Skibe paa Grund af den Skade, som Dampskibet „Nevada" havde lidt ved Ild. Vi haabe, at disse vore Emigranter ligesom alle, der ere rejste før, ville ankomme i god Behold.

En rolig, men alvorlig Følelse gjennemtrænger de Helliges Bryst. De se deres Fjender gjøre et forenet Angreb mod dem overalt, hvor de bo, for at paaføre dem Trængsler og Lidelser. I Utah, Arizona og Idaho anklages de for Retten, og en ulovlig Rettergangsmaade følges, hovedsageligen for at fremme politiske Øjemed. Vore Angriberes Politik vil uden Tvivl i høj Grad paavirkes af Begivenhedernes Gang i den nærmeste Fremtid og ligeledes af Præsidentvalgets Udfald. Den Almægtige vil dog styre alt dette for vort Bedste, skjønt de ikke vide det, og eftersom han ser, at vi have Kraft til at udholde og modstaa, lide og blive stærkere, vil han tillade Erkefjendens Haandlangere at angribe os, indtil de have fyldt deres Ugudeligheds Maal, og vi have lært det, som er nødvendigt for vor Fuldkommengjørelse. Formedelst Herrens Byrde, som hviler paa mig, nødes jeg bestandigt at raabe: Ve over dem, som stride imod Zion; for Gud vil stride imod dem; men hvad os angaar, da kunne vi oppebie hans Tid i Alt, thi i vor Frelse har han Velbehag.

Overdommer Zanes Fremgangsmaade i de nylig afholdte Forhør over vore Brødre er uhørt, fordomsfuld og grusom. Hans Formaal er ikke at skaffe de Anklagede Ret, men at faa dem dømt skyldige. Han udfører sin Del af et overlagt og organiseret Korstog, sat i Gang for at tilintetgjøre Guds Værk. Dette skjændige Korstog har sit Ophav indenfor vore egne Grændser. De forskjellige kristne Kirkers Repræsentanter, indbefattende næsten alle deres Præster i vor Midte, mødte i et højtideligt Raad og oversvømmede en umistænksom og sympathetisk Verden med en saadan Løgnens Flod og saa mange Opraab om Hjælp, at hele „Forfængelighedens Marked" fik Krampetrækninger ved at høre om Mormonernes Afskyeligheder. Herpaa fulgte Ansøgninger i snesevis ja hundredevis til Kongressen fra næsten enhver Del af Landet, indtil Kongresmændene tænkte, de maatte gjøre Noget for at tilfredsstille Publikums Fordringer, og som om det var kun et Ekko af den offenlige Stemning og Rørelse, vedtoge de den skjændige Edmundslov, som dog ikke var haard nok til at tilfredsstille vore Reformatorer, hvorfor Guvernøren, Kommissionærerne, Dommerne og alle de Øvrige have uden den mindste Skygge af Lov eller Myndighed givet sig i Færd med at bøde paa den, saa at de endnu

bedre kunde være i Stand til at sagsøge og forfølge de Hellige og fremme deres umennneskelige, onde og forræderiske Hensigter. De ere umenneskelige deri, at om de naa deres Maal, ville de berøve mange Tusinder uskyldige Mennesker deres Hjem, Besiddelser, Frihed og Rettigheder; de ere onde deri, at deres Formaal er at omstøde den Fred, gode Orden og Moralitet, som hersker her, og i Stedet derfor indføre de Laster, Udsvævelser og Forbrydelser, som nu synker det moderne Babylon ned til evig Fordømmelse, og de ere forræderiske deri, at de omstyrte Nationens Grundlov, paaføre amerikanske Borgere Krig, søge at føre dem i Trældom og snedigt bestræbe sig for at berøve dem deres Ret, Frihed, ja, Livet selv, skulde dette staa i Vejen for Opfyldelsen af deres nedrige Anslag. Uagtet alt dette regjerer Gud dog, og han bereder sig Pris af Menneskenes Vrede, og hvad der bliver tilovers, vil han undertrykke.

I Almindelighed hersker der en god Helbred blandt Folket. Jeg har megen Aarsag til at takke vor himmelske Fader, at jeg selv nyder i saa høj Grad denne uskatterlige Velsignelse og ligeledes for hans Løfte om at fremdeles aabenbare det, som er ham velbehageligt. Jeg ser ingen Aarsag til at vakle i Knæerne, ingen Anledning til Tvivl, ingen Plads for Mismod: Herren vor Gud har i alle Tidsaldre forjættet og fornyet Løftet til efterfølgende Slægter, at i de sidste Dage vilde han udføre sin store og forunderlige Gjerning, og at Riget og Magten og Rigernes Storhed skulde aldrig gives til noget andet Folk. Vi ere det velsignede Folk, til hvem han har givet det, og hans Ord ere urokkelige og deres Opfyldelse vis.

Brødrene Brigham Young og Heber J. Grant besøge de Hellige i Arizona, og ville sandsynligvis fortsætte deres Rejse saa langt som til Guaymos i Mexico. Broder Erastus Snow er i det sydlige Utah, de andre Brødre, som høre til Deres Kvorum ere beskjæftigede med at besøge de forskjellige Staves Fjerdingaars Konferencer, hvilke ere nu saa talrige, at tre og undertiden fire afholdes paa samme Tid. Præsident Cannon er hos mig, Broder Joseph F. Smith har været borte en Tid.

Med venlig Hilsen til Dem og Deres Medarbejdere samt alle Ældsterne og de Hellige i Almindelighed, forbliver jeg

Deres Broder i den nye og evige Pagt
John Taylor.

Afrejse. Ældste George C. Lambert forlod Liverpool den 6te dennes for at vende tilbage til sit Hjem i Utah. Han har henimod to Aar arbejdet paa Millennial Stars Kontor og i den Tid udført næsten Alt forbundet med Udgivelsen af den engelske Stjerne og andre af Kirkens Værker. Præs. J. H. Smith og de Hellige i Almindelighed lagde megen Pris paa hans Arbejde i denne Retning. Vort Ønske er, at Herren maatte give ham en heldig Rejse hjem til sin Familie og mange Venner i Zion.

Ankomst og Beskikkelse. Den 2den November ankom Ældste James H. Clinger fra Provo, Utah, hertil. Han beskikkes herved til at arbejde i Christiania Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Abo den 22de November 1884.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

I Tanken, at nogle faa Linier fra mig vilde interessere Dem, tager jeg mig den Frihed at skrive Dem til og fortælle Dem Lidt om Stillingen og Missionen her i Finland, hvor jeg arbejder. Jeg kom her til Åbo den 8de Oktober i god Behold med mine Bøger, og opholdt mig saa her i otte Dage, solgte nogle Bøger og døbte 2 Personer. Den 16de rejste jeg til Helsingfors, hvor jeg ligeledes blev nogle Dage, solgte Bøger og døbte En. Jeg kom tilfældigvis ind til 2 Præster og falbød mine Skrifter, og blev opholdt der flere Timer i Samtale med dem. Jeg slap dog heldig gjennem Diskussionen med dem og holdt en Forsamling, den første, som nogensinde er bleven afholdt der. Siden rejste jeg til Sibbo, hvor der boede nogle Sødskende. Der holdt jeg mange gode Forsamlinger, og mange Troende findes der. Folket syntes blot at ønske, jeg vilde vedblive at prædike til dem, saa at jeg holdt Forsamling hver anden Dag, ja sommetider hver Dag, og en Dag holdt jeg endog tre Forsamlinger. Jeg gik og undredes over, hvor længe Lucifer vilde tillade mig at gjøre saadan Fremgang, men jeg behøvede ikke længe at undres derpaa, thi om Morgenen Kl. 7 fik jeg et Besøg af en Sognefoged, med skriftlig Ordre fra Guvernøren, at jeg inden tre Dage skulde forlade Egnen; han havde endogsaa En med sig som Vidne. Jeg agtede imidlertid ikke denne Ordre, men vedblev at holde Forsamlinger, og jeg døbte En; den 9de om Aftenen kom Sognefogden igjen, men jeg var da 1½ Mil derfra og holdt Forsamling hos en Søster. Jeg erfarede siden, at han havde gaaet omkring og spurgt Folk, hvad jeg havde lært dem, og faaet det Svar, at det, jeg lærte, var overensstemmende med Bibelen. Jeg var nødt til næste Dag at rejse derfra saa tidligt som muligt, og gik da til Helsingfors. Her maatte jeg være meget forsigtig, for Politiet var paa Spor efter mig. Aviserne i hele Landet vare fulde af Historier om mig, og fire Politibetjente fik fat i mine Bøger, som jeg efterlod hos en af de Hellige, og tog dem med sig, over hvilket Avisskriverne glædede sig meget. Uagtet alt dette, gik jeg dog omkring og samtalede med Folk og overbeviste dem om Sandheden, vi frembære, og døbte En, medens flere fattede Tro til mit Vidnesbyrd. Jeg var saaledes meget velsignet i mit Arbejde, og Gud skal have Æren derfor. Jo større Forfølgelsen er, desto mere Fremgang har Guds Værk, og de Hellige stadfæstes i deres Tro. Medens jeg opholdt mig der i 3 Dage, har Politiet forgjæves efterspurgt mig 2 Gange, og jeg saa mig nødsaget til at tage Flugten. Jeg gik derpaa til Broder Blom ved Billnäs Brug, 10 Mil fra Helsingfors. Da Baronen hørte, at jeg vilde komme derhen, blev der et saadant Røre, at Broder Blom ikke fik Lov til at give mig Husly, og jeg maatte tage ind hos Fremmede.

Broder Blom har maattet udstaa meget for Evangeliets Skyld og har endnu tilgode 28 Dages Vand og Brøds Straf, tilligemed nogle hundrede Marks Bøde. Men han er dog glad, skjønt han maaske maa spise sin Julemad i Fængslet. Han har gjort meget godt for Evangeliet her. Jeg blev der et Par Dage, døbte to Personer, og flere Troende ville snart blive døbte, da de have

begjæret Daab. Jeg holdt en Forsamling i Nærheden hos en Søster God i Ajala By. Der modtog jeg et Brev fra Søster Vörster af Helsingfors, hvori hun siger, hun havde været paa Politikammeret og spurgt efter mine Bøger, men blev svart, at de kunde ikke faaes tilbage, og havde de faaet fat i mig, vilde jeg have kommet til at bøde mindst 600 Mark, thi det var aldeles forbudt at sælge Mormonbøger der.

Uagtet al den Modstand jeg finder, er jeg dog glad ved at arbejde for Herrens Værks Fremme, og har aldrig i mit Liv følt mig mere velsignet, end medens jeg har været i Finland; dog maa jeg snart drage bort herfra for at undgaa Straf, for der er ikke megen Naade at finde hos Finnerne. Jeg agter dog endnu en Gang at besøge Helsingfors og Sibbo, for der er nok Nogle der, som ville annamme Evangeliet, og jeg har ogsaa mine Sager der. De faar da gjøre med mig, som de ville; thi jeg ved, at min Sag er ret, og jeg haaber, at Herren vil fremdeles være med mig. Havde han ikke hjulpet mig, saa havde jeg ikke været i saa gode Omstændigheder nu. I Morgen skal jeg holde Forsamling her og vil saa se hvorledes det vil gaa.

Modtag nu, Broder Lund, i Forening med alle Brødrene en hjærtelig Hilsen fra

Deres ringe Medarbejder i Evangeliet
A. S. Hedberg.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Nov. 8

Mødet begyndte Lørdagaften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præs. J. Hansen bød Forsamlingen velkommen. Han foreslog Oluf Hellqvist som Skriver for Konferencen, hvilket vedtoges.

Forstanderne gave derpaa deres Rapporter om Grenenes Tilstand som følger:

N. W. Petersen havde arbejdet i Nordvest Gren, og følte sig glad i sit Arbejde, skjønt Udsigterne for Værkets Fremgang vare ikke de bedste; dog haabede han, de vilde blive bedre gjennem Vinteren. Grenen talte 53 Medlemmer og 6 af Præstedømmet; 8 vare døbte og 3 udelukte.

Forstander L. Larsen fra Nordøst Gren udtalte sig angaaende Grenens Tilstand. Udsigterne vare ikke lovende for Værkets Fremme; han vidste ikke, hvad Tiden vilde bringe. Folk vare indhyllede i mange forskjellige Meninger om Religion og ikke meget modtagelige for Evangeliet. Det var ikke let at faa Forsamlinger afholdte i Grenen. Alle havde hørt om Evangeliet, og vore Skrifter fandtes i næsten hvert Hus. Der var 3 døbt i Grenen, som nu talte 51 Medlemmer og 7 af Præstedømmet.

A. Valentine, Forstander over Bornholms Gren, sagde, at der var ikke megen Opvækkelse blandt Folket, som heller ikke viste megen Attraa efter at høre Evangeliet. Der havde ikke været mange Fremmede i Forsamlingerne. Folk tro nok paa Bibelen, men ikke som den er skreven. Udsigterne vare altsaa ikke lovende. Der var i Grenen 2 af Præstedømmet og 18 Medlemmer; 1 var døbt og 1 udelukt.

A. Andersen, Forstander over Dernes Gren, sagde, at de Hellige vare saa vidt adspredte, at de ikke let kunde komme

til Forsamling, dog vare nogle Forsamlinger blevne afholdte. Han havde havt Lejlighed til at tale med flere gode Mennesker og haabede, at der i Vinterens Løb vilde blive mere Lejlighed til at prædike Evangeliet. Han skatterede højt det Privilegium, at være en Herrens Budbærer til sine Medmennesker. Tre vare tillagte Kirken ved Daab, og 3 havde emigreret.

C. F. Olsen, Forstander over Sydvest Gren, berettede, at Grenen, han arbejdede i, var delt i tre Kredse. Der var en Søsterforening, som havde gjort meget Godt for de Fattige. Den yngre Befolkning syntes at interessere sig mere for Evangeliet end den ældre. Hine have ikke hørt meget, uden af vore Modstandere, og derfor undres de over at høre vort Vidnesbyrd, som er ganske det Modsatte. Han havde virket blandt sine Slægtninge, men uden synderligt Held. De følte ingen Trang for Evangeliet. Skjønt Udsigterne ikke syntes meget gode, ønskede han dog at vedblive i Arbejdet. Der var 3 døbte, og 15 havde emigreret gjennem Sommerens Løb. Af Præstedømmet var der 17 og af Medlemmer 76.

Præs. J. Hansen, som tillige var Forstander over Kjøbenhavns Gren, sagde, at der endnu fandtes Mange i denne Gren, som undersøgte vor Lære, skjønt der ikke vare Mange døbte, men mente, at Flere i Vinterens Løb vilde slutte Pagt med Herren. Han glædede sig over hver Sjæl, som kom til Kundskab om Sandheden. Grenen talte nu 47 af Præstedømmet og 360 Medlemmer. 35 vare blevne døbte og 8 udelukte.

Søndag Formiddag Kl. 10 aabnedes Mødet med Sang og Bøn.

Ældste Andrew Christensen, der havde arbejdet i Nordvest Gren, var glad og tilfreds i Udførelsen af sit Kalds Pligter; havde ikke havt Lejlighed til at holde mange Forsamlinger hos Fremmede i Sommerens Løb. Mange havde hørt Evangeliet forkyndt i flere Aar, men følte ingen Trang til at annamme det.

Ældste Hansen oplæste den statistiske Rapport over Kjøbenhavns Konference, der nu tæller 675 Medlemmer. Der var tillagt Konferencen ved Daab 53, 17 vare udelukte og 106 havde emigreret.

Ældste R. Borgqvist var nylig ankommen hertil fra Zion for at forkynde Evangeliet, og ønskede at opfylde denne Pligt efter bedste Evne; vidste at de Hellige følte Længsel efter at komme til Zion, men det var ogsaa nødvendigt at understøtte Guds Værk her; han formanede de Hellige til at i deres Levnet være som et Lys for Verden, og blive trofaste til Enden.

H. D. Petersen, Præsident over Malmø Konference, sammenlignede vor Tid med den Tid, da Apostlerne i Kristi Dage forkyndte Evangeliet. Folket havde i Almindelighed været mere tilbøjelige til at tro Løgnen end Sandheden, og dette maatte Herrens Tjenere altid kjæmpes med.

Ældste N. W. Petersen glædede sig over at høre Herrens Gjerning omtale. Han havde erfaret, især siden han kom hertil, at det var nødvendigt at være meget ydmyg for Herren. Folk vare meget haarde og uimodtagelige for Guds Ord.

Ældste M. P. Madsen sagde, at det faldt ham meget haardt at tale i det danske Sprog. Han var glad ved at komme her og faa Erfaringer, han aldrig kunde have erholdt i sit Fødeland, Utah.

Ældste F. Christensen sagde, at Folk, ufornuftigt som det dog var, stødte Sandheden fra sig og syntes at have Kundskab nok om Gud. En sand Lære

maatte stemme overens med Kristi Lære; han kunde ikke fatte Begrebet om en Gud, som ikke var et personligt Væsen. Profeterne kunde se og tale med Gud. Han talte angaaende Sabbatsdagens Helligholdelse og om den Myndighed, der er nødvendig for at udføre Handlinger i Herrens Navn, saaledes at Gud vil anerkjende dem.

Eftermiddag Kl. 2.

Efter Sang og Bøn blev den hellige Nadver uddelt, medens Koret sang nogle Vers, hvorefter Præs. J. Hansen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. De følgende Forandringer gjordes i Konferencen: Ældste C. F. Olsen beskikkedes til at arbejde i Kjøbenhavns Gren, Ældste A. Andersen til at præsidere over Sydvest Gren, Ældste Andrew Christensen til at præsidere over Øernes Gren, Ældste P. W. Petersen til at arbejde i samme Gren og Ældste M. P. Madsen til at arbejde i Nordvest Gren. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident A. H. Lund talede om Nødvendigheden af Aabenbaring, og fremlagde mange Beviser fra Skriften, hvori Aabenbaringer loves Menneskene. Herrens Aand hvilede paa Taleren, og Forsamlingen lyttede med spændt Opmærksomhed.

Om Aftenen Kl. 7 fortsattes Konferencen. Talerne vare Præs. J. Hansen, T. R. Skrøder og A. H. Lund. De berørte flere af Evangeliets Principer, især det store Frafald og Kristi Kirkes Gjenoprettelse i vore Dage. Forsamlingerne om Søndag Eftermiddag og Aften overværedes af mange Fremmede, og Sangkoret fortjener megen Roes for de mange yndige Sangnumnere, hvormed de glædede de Forsamlede.

Mandag Formiddag Kl. 10 mødte Præstedømmet, og Tiden blev afbenyttet med at Ældsterne udtalte nogle at deres Erfaringer i Missionslivet og deres Anskuelser om Maaden, hvorpaa bedst at fremme Herrens Værk. I Almindelighed havde de mere Haab om den yngre Del af Befolkningen end om den ældre. Præsident A. H. Lund gav mange gode Raad til Brødrene angaaende den bedste Fremgangsmaade, og udtalte sin Tilfredshed med Konferencens Udfald og med Missionen i det Hele taget, og belærte Missionærerne angaaende deres Pligter.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Evangeliets Fremgang blandt Maorierne.

Wairoa, Ny Zeeland,
den 22de August 1884.

William og Alice Greenwood,
American Fork,

Kjære Forældre: Det er mig en Glæde at kunne sige, at jeg er ved god Helsen og ved godt Mod. Siden jeg sidst strev til Eder, er der sket nogle Forandringer. I Følge med Præs. W. T. Stewart, Jra N. Hinkley og, en maorisk Broder ved Navn Takerei, som skulde være vor Bejviser, forlod jeg Taonoke den 12te August under glædelige, skjønt besynderlige Omstændigheder.

Samme Dags Morgen, medens vi endnu sadde ved Frokostbordet og samtalede, kom tre Maori Kvinder ind i Værelset, hver bærende en smuk Maatte, som de lagde paa vore Skuldre sigende, det var et Tegn paa deres Kjærlighed

og Agtelse for os. Hver af os takkede og forsikrede dem om, at vi skatterede højt deres Agtelse og værdifulde Gaver. Medens vi talte til dem, lagde de deres Følelser endnu tydeligere for Dagen, i det de brast ud i en hjærtelig Graad, hvilket viste os deres oprigtige Sorg over vor Bortgang og Adskillelse fra dem — sandsynligvis indtil alle Mennesker blive fremkaldte for Kristi Domstol for at svare for enhver Gjerning, gjort her i Livet. Vi vare komne iblandt dem næsten som hel Fremmede, og havde lært dem om Vejen til Ophøjelse og Herlighed. De havde afkastet Ugudelighedens Baand og Syndens Lænker og adlydt Evangeliet.

Siden vor Afrejse have vi besøgt fem Byer og prædiket Evangeliet for de Fleste af Befolkningen, og gjort et godt Indtryk paa dem, medens kun Faa forkastede det. Vi modtoge den bedste Behandling, fik god Kost og Logi, rejste tilhest en tredssindstyve Mil over Bjerge og gjennem dybe Kløfter og ankom hertil i god Behold og modtoge af vore Maori Venner den venligste Behandling.

Nuhaka den 4de September. Eftersom vi fortsætte Rejsen, skriver jeg en Gang imellem, naar der gives Lejlighed. Medens vi opholdt os i Wairoa, holdt vi syv Forsamlinger i fem forskjellige „Pahe", og saaledes frembar det frelsende Budskab for Hundreder af Maorierne, der lyttede med Opmærksomhed og Interesse paa vore Taler. Et godt Indtryk gjordes paa deres Sind, og de nære de varmeste Følelser for os og det Værk vi frembære, der uden Tvivl vil have til Følge, at mange af dem vil i Fremtiden forene sig med Kirken, og havde de ikke været saa optagne med Retssager angaaende Land, vilde vi have havt den Glæde at døbe mange af dem.

Overbevist om, at vi havde udrettet Alt, hvad der stod i vor Magt at gjøre i Wairoa, rejste vi derfra og ankom her den 2den September, og have afholdt tre Forsamlinger, døbt tretten Personer og velsignet tre Børn. I Dag gaa vi videre til Mahia. En af Ældsterne fra Taowike vil følge med os og se til de nylig Døbtes Velværen. Arbejdet har Fremgang paa alle Sider, og Folket paa mange Steder ønske, at vi ville komme og prædike for dem. Høsten er stor og Arbejderne faa. Der behøves flere Høstfolk i denne Mark. Jeg maa nu bryde af, da Nogle have forlangt Daab. Vi ville døbe dem og derpaa gaa til Mahia, hvor de vente os.

Muriwai, den 8de. Fra Nuhaka rejste vi over en lav Bjergkjæde og ned til Stranden, fulgte langs med den et Stykke Vej, hvorpaa vi stege op ad en stejl Brink, og rejste igjennem Bakkerne en Tid og kom til en Aabning, hvor vi havde en dejlig Udsigt over Hawkee og Poverty Havbugterne. Vi stege da ned til Stranden igjen og gik over en smal Landtunge, der adskiller disse to Havbugter og hen til en By, der kaldes Kopuanhara, hvor vi bleve modtagne saa at sige med aabne Arme. Om Eftermiddagen sammenkaldte de en stor Forsamling, og vi prædikede til dem; om Aftenen holdt vi Forsamling igjen, og næste Morgen døbte vi Ni og velsignede syv Børn. Om Aftenen døbte vi En og velsignede et Barn. Ved Aftenbønnen læste Broder Stewart det 4de Kapitel i Malachias og talte en Tid angaaende Daaben for de Døde. En og tyve forlangte Daab, og jeg døbte dem. Det var sent, da vi bleve færdige dermed. og Natten var kold, men det var en Glæde at se disse mørke Indfødte trænge sig frem ved den smukke Flods Bred for at blive begravne i dens Vand til deres Synders Forladelse. Natten var prægtigt oplyst af Maanen, der syntes ligesom

at kysse Flodens spejlklare Overflade, og udbredte over Handlingen en særdeles Højtidelighed. Strax derefter tændte Maorierne en Ild der i det Frie, hvor vi da samledes og gav Haandspaalæggelse til de Døbte og velsignede fire Børn til, og ved Midnatstid gik vi til Hvile.

Næste Morgen bød vi de Hellige der Farvel, og kom hertil efter en møjsom Rejse over Bjærge og dybe Kløfter. Ved vor Ankomst hertil bleve vi igjen venligt modtagne. Samme Aften prædikede vi Evangeliet, og næste Dag (Søndag) prædikede vi til alle Maorierne i „Pahen". To Maori Præster af den engelske Kirke kom fra Gisbome. De tog Ledelse af Gudstjenesten, og ved Slutningen tillodes det os at prædike. I Begyndelsen blev den ene af dem noget urolig og vilde vide, hvem „Mormonerne" vare, og hvad de vilde her. Jeg prædikede omtrent en Time for dem. Mange Spørgsmaal bleve fremførte og besvarede af os til Maoriernes Tilfredshed, og disse bleve venlig stemte mod os. Da vi forlode Forsamlingen, fulgte Størstedelen af Forsamlingen os, og 20 til 30 have begjæret at blive indlemmet i Kirken ved Daab; om Aftenen droge de omtalte Præster andetsteds hen.

Papawhariki den 9de. Af de forskjellige Datoer og letfattelige Navne paa Stederne, kunne I maaske gjøre Eder et Begreb om mine Vandringer. I Muriwai døbte vi fem og tyve og velsignede 5 Børn, hvilket udgjorde i Alt 85 tillagte Kirken, siden vi forlode Wairoa.

I kunne tro, at Arbejdet giver os Beskjæftigelse nok I Gaar forlode vi Muriwai og rejste omkring Poverty Bay til Gisbome, som forholdsvis er en temmelig stor europæisk Stad, og er i dette Distrikt Europæernes Hovedsæde. Vi lode os færge over Gisbome Floden til Turanga, men da vi ikke fandt dem, vi søgte der, droge vi videre til denne By, som kaldes Papawhariki og ligger lige ved Havet, tre Mile fra Gisbome. Her traf vi nogle af vore Wairarapa Venner, som vi havde talt med der for omtrent et Aar siden. De modtoge os paa det venligste, og bar Omsorg for vore Fornødenheder. Om Aftenen forsamlede alle de Indfødte sig, og Evangeliet blev prædiket til dem.

Whakantu den 10de Vi have saa meget at bestille, at vi næppe kunne overkomme det. Tiden er afmaalt for os, og vi have en lang Vej at rejse og mange Steder at besøge. Naar vi have fuldendt vort Arbejde her ved Poverty Bugten, ville vi gaa til Opotoki, som er omtrent et hundrede Mile herfra, og Vejen derhen er meget ujævn. Derfra ville vi gaa til Hot Lake Distriktet; derpaa ned til Waikato og saa komme til Auckland i Oktober. Maaske min Skildring vil interessere min kjære Ven og Broder, Biskop W. M. Bromley, da han er bekjendt med de Dele af Landet vi rejse igjennem. I Aftes opholdt vi os i Whakato og prædikede til omtrent 75 Indfødte. I Morges ankom vi hertil, efter at vi døbte fem i Whakato, hvorved Antallet af Døbte nu er 94.

Vi have telegraferet for en af vore Ældster at komme hertil fra Wairarapa. Der behøves flere Ældster i Arbejdet her, og der vil vist nok blive nogle sent hertil snart. De Hvide have tilbudet os en Lejlighed til at prædike for dem i Gisbome, hvilket vi lovede at gjøre. Vi vare derinde forleden Dag, og de flokkedes omkring os som Bier, formodentlig for at se vore Horn. Vi stak kun med skarpe Beviser.

Alma Greenwood.

Gode Raad. Søg altid godt Selskab. Vær aldrig ledig. Om Du ikke er beskjæftiget med dine Hænder, saa henvend din Opmærksomhed paa Sindets Udvikling. Tal altid Sandhed. Gjør ikke mange Løfter. Opfyld dine Forpligtelser. Bevar selv dine Hemmeligheder, om Du har nogen. Naar Du taler til Nogen, saa se dem lige i Ansigtet. Godt Selskab og god Samtale er Dydens Styrke. En god Karakter overgaar Alt. Din Karakter kan ikke tage nogen væsentlig Skade uden ved dine egne Handlinger. Om Nogen taler ondt om Dig, lad din Vandel være af en saadan Beskaffenhed, at Ingen vil tro det. Naar Du gaar til Sengs, tænk over, hvad Du har gjort i Dagens Løb. Undgaa Fristelse af Frygt for, at Du maaske ikke kan modstaa den. Fortjen dine Penge, før Du giver dem ud.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Aaret 1884.

Konferencer	Grene	Missionærer fra Zion			Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalsum	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konference-Præsidenter.
		Højpræster	Halvfjerds	Ældster											
Kjøbenhavn. .	6	2	9	—	27	19	22	14	604	686	105	107	23	2	J. Hansen.
Aarhus	4	3	5	2	33	10	35	4	455	537	93	48	54	6	O. Sørensen.
Aalborg	4	1	5	3	15	8	14	4	332	373	81	89	26	4	F. F. Hintze.
Island	1	—	—	—	—	—	—	—	22	22	—	—	—	—	
Danmark	15	6	19	5	75	37	71	22	1413	1618	279	244	103	12	
Kristiania Norge	8	1	3	4	71	29	43	7	642	792	120	83	27	17	M. Christopherson.
Stockholm . . .	8	—	7	2	71	35	34	11	1041	1192	197	51	90	20	O. Olson.
Gøteborg . . .	7	—	7	2	32	25	27	15	430	529	78	51	17	16	G. L. Rosengren.
Skaane	5	2	5	2	13	5	17	2	264	301	93	102	20	1	D. H. Petterson.
Sverrig	20	2	19	6	116	65	78	28	1735	2022	368	204	127	37	
Total	43	9	41	15	262	131	192	57	3790	4432	767	531	257	66	

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.